

२०७२ पौष ६ सोमबार २१-१२-२०१५ ओम् शान्ति प्रातः मुरली “बापदादा” मधुवन

“मीठे बच्चे- तिमीले पढाइ पढ्नु र पढाउनु छ, यसमा आशीर्वादको कुरा हुँदैन। तिमीले सबैलाई यही बताऊ- बाबालाई याद गर्नु भने सबै दुःख दूर हुन्छन्।”

प्रश्न:- मनुष्यहरूलाई कुन-कुन चिन्ताहरू छन्? तिमी बच्चाहरूलाई कुनै पनि चिन्ता छैन, किन ?

उत्तर:- मनुष्यहरूलाई यतिखेर चिन्तै चिन्ता छ- बच्चा बिरामी भयो भने चिन्ता, बच्चा मर्नो भने चिन्ता, कसैको बच्चा भएन भने चिन्ता, कसैले अन्न धेरै राख्यो, पुलिस वा आय करवाला आए भने चिन्ता..... यो हो फोहोरी दुनियाँ, दुःख दिनेवाला। तिमी बच्चाहरूलाई चिन्ता छैन किनकि तिमीलाई सतगुरु बाबा मिलेको छ। भन्दछन् पनि- सत् गुरु मिलेपछि सबै चिन्ताबाट मुक्ति मिल्यो.....। अब तिमी यस्तो दुनियाँमा जाँदैछौ जहाँ कुनै चिन्ता हुँदैन।

गीत:- तू प्यार का सागर है.....

ओम् शान्ति। मीठा-प्यारा बच्चाहरूले गीत सुन्यौ। अर्थ पनि जान्दछौ, हामी पनि मास्टर प्यारको सागर बन्नु छ। आत्माहरू सबै हुन् भाइ-भाइ। बाबाले तिमी भाइहरूलाई भन्नुहुन्छ- जसरी म प्यारको सागर हुँ, तिमी पनि धेरै प्यारसँग चल्नु छ। देवताहरूमा धेरै प्यार हुन्छ, उनीहरूलाई कति प्यार गर्छन्, भोग लगाउँछन्। अब तिमी पवित्र बन्नु छ, ठूलो कुरा त छँदै छैन। यो धेरै फोहोरी दुनियाँ हो। हरेक कुराको चिन्ता हुन्छ। दुःखको पछि दुःख छ। यसलाई भनिन्छ नै दुःखधाम। पुलिस वा आय करवाला आउँछन् भने मनुष्यहरूलाई कति नोक्सान हुन्छ, कुरै नगर। कसैले अन्न धेरै राख्यो, आयो पुलिस, पहेंलो हुन्छन्। यो कस्तो फोहोरी दुनियाँ हो। नर्क हो नि। स्वर्गलाई याद पनि गर्छन्। नर्कपछि स्वर्ग, स्वर्गपछि नर्क- यो चक्र घुमिरहन्छ। बच्चाहरूलाई थाहा छ- अहिले बाबा आउनु भएको छ, स्वर्गवासी बनाउन। नर्कवासीबाट स्वर्गवासी बनाउनु हुन्छ। त्यहाँ विकार हुँदैन किनकि रावणै हुँदैन। त्यो हो नै सम्पूर्ण निर्विकारी शिवालय। यो हो वेश्यालय। अब थोरै पर्ख, सबैलाई थाहा हुन्छ- यस दुनियाँमा सुख छ वा दुःख छ। अलिकति भूकम्प आदि भयो भने मनुष्यको के हालत हुन्छ। सत्ययुगमा चिन्ताको अलिकति पनि कुरा हुँदैन। यहाँ त चिन्ता धेरै छ- बच्चा बिरामी भयो चिन्ता, बच्चा मर्नो चिन्ता। चिन्तै चिन्ता छ। सत् गुरु मिलेपछि सबै चिन्ताबाट मुक्ति मिल्यो..... सबैका स्वामी त एउटै हुनुहुन्छ नि। तिमी शिव बाबाको अगाडि बसेका छौ। यी ब्रह्मा कुनै गुरु होइनन्। यी त भाग्यशाली रथ हुन्। बाबाले यी भागीरथद्वारा तिमीलाई पढाउनु हुन्छ। उहाँ ज्ञानको सागर हुनुहुन्छ। तिमीलाई पनि सारा ज्ञान मिलेको छ। यस्तो कुनै देवता छैनन् जसलाई तिमीले नजानेको होस्। तिमीलाई सत्य र भुटोको पहिचान छ। दुनियाँमा कसैले पनि जान्दैनन्। सचखण्ड थियो, अहिले हो भुटखण्ड। यो कसैलाई पनि थाहा छैन, सचखण्ड कहिले र कसले स्थापना गर्नुभयो? यो हो अज्ञानको अँध्यारो रात। बाबा आएर प्रकाश दिनुहुन्छ। गायन पनि गर्छन्- तिम्रो गति-मति तिमीले नै जान। सबैभन्दा उच्च उहाँ एउटै हुनुहुन्छ, अरू सारा हुन् रचना। उहाँ हुनुहुन्छ रचयिता, बेहदको बाबा। ती हुन् हृदका पिता, जसले २-४ बच्चाहरूलाई रच्दछन्। बच्चा भएन भने चिन्ता हुन्छ। त्यहाँ त यस्तो कुरा हुँदैन। आयुष्मान् भव, धनवान् भव..... तिमी हुन्छौ। तिमीले कुनै आशीर्वाद दिँदैनौ। यो त पढाइ हो नि। तिमी हौ टिचर। तिमीले त केवल भन्छौ- शिव बाबालाई याद गर्नु भने विकर्म विनाश हुन्छ। यो पनि पढाइ भयो नि। यसलाई भनिन्छ सहज योग वा याद।

२०७२ पौष ६ सोमबार २१-१२-२०१५ ओम् शान्ति प्रातः मुरली “बापदादा” मधुबन
आत्मा अविनाशी छ, शरीर विनाशी छ। बाबा भन्नुहुन्छ— म पनि अविनाशी हुँ। तिमीले मलाई
बोलाउँछौ— आएर हामी पतितलाई पावन बनाउनुहोस्। आत्माले नै भन्छ नि। पतित आत्मा, महान्
आत्मा भनिन्छ। पवित्रता छ भने सुख-शान्ति पनि हुन्छ।

यो हो परम पवित्र चर्च। क्रिश्चियनको कुनै पवित्र चर्च हुँदैन। त्यहाँ त विकारी जान्छन्। यहाँ
विकारीलाई आउने हुकुम छैन। एक कथा पनि छ— इन्द्र सभामा कुनै परीले कसैलाई लुकाएर लगिन्,
त्यसको थाहा भयो। फेरि उनलाई पत्थर बन्ने श्राप मिल्यो। यहाँ श्राप आदिको कुनै कुरा छैन। यहाँ
त ज्ञान वर्षा हुन्छ। पतित कोही पनि यस पवित्र स्थलमा आउन सक्दैन। एक दिन यो पनि हुन्छ, हल
पनि धेरै ठूलो बन्नेछ। यो परम पवित्र स्थान हो। तिमी पनि पवित्र बन्छौ। मनुष्यले सम्भन्छन्—
विकार विना सृष्टि कसरी चल्छ? यो कसरी हुन सक्छ? आफ्नो ज्ञान रहन्छ। देवताहरूको अगाडि
भन्दछन्— हजुर सर्वगुण सम्पन्न हुनुहुन्छ, म पापी हुँ। स्वर्ग हो परम पवित्र। उनै फेरि ८४ जन्म लिँदै
परम पवित्र बन्छन्। त्यो हो पावन दुनियाँ, यो हो पतित दुनियाँ। बच्चा जन्मियो भने खुशी मनाउँछन्,
बिरामी भयो भने मुख पहेँलो हुन्छ, मर्नो भने एकदम पागल बन्छन्। यस्ता पनि कोही कोही
हुन्छन्। यस्तालाई पनि लिएर आउँछन्, बाबा यिनको बच्चा मरेको हुनाले चिन्तित छन्। यो दुःखको
दुनियाँ हो नि। अब बाबाले सुखको दुनियाँमा लैजानुहुन्छ। त्यसैले श्रीमतमा चल्युपर्छ। गुण पनि धेरै
राम्रो हुनुपर्छ। जसले गर्छ, उसले पाउँछ। दैवी चालचलन पनि हुनुपर्छ। विद्यालयमा रजिस्टरमा
चालचलन पनि लेख्छन्। कतिले त बाहिर धक्का खाइरहन्छन्। आमा-बुबाको नाकमा दम
चढाउँछन्। बाबाले अब शान्तिधाम-सुखधाममा लैजानुहुन्छ। उहाँलाई भनिन्छ शान्तिको स्तम्भ अर्थात्
शान्तिको उचाई, जहाँ आत्माहरू निवास गर्छन्, त्यो हो शान्तिको स्तम्भ। सूक्ष्मवतन हो मूवी, त्यसको
केवल तिमीले साक्षात्कार गर्छौ, बाँकी त्यसमा केही पनि छैन। यो पनि बच्चाहरूलाई साक्षात्कार
भएको छ। सत्ययुगमा बुढो भएपछि खुशीसँग देह छोडिदिन्छन्। यो हो ८४ जन्मको पुरानो देह।
बाबा भन्नुहुन्छ— तिमी पावन थियौ, अहिले पतित बनेका छौ। अहिले बाबा आउनु भएको छ—
तिमीलाई पावन बनाउन। तिमीले मलाई बोलाएका हो नि। जीवात्मा नै पतित बनेको छ, उही फेरि
पावन बन्छ। तिमी यस देवी-देवता घरानाका थियौ नि। अब आसुरी घरानेका हो। आसुरी र ईश्वरीय
अथवा दैवी घरानामा कति फरक छ। यो हो तिम्रो ब्राह्मण कुल। घराना डिनायस्टीलाई भनिन्छ, जहाँ
राज्य हुन्छ। यहाँ राज्य छैन। गीतामा पाण्डव र कौरवहरूको राज्य लेखिएको छ तर यस्तो होइन।

तिमी हो रूहानी बच्चा। बाबा भन्नुहुन्छ— मीठो बच्चे, धेरै-धेरै मीठो बन। प्यारको सागर बन। देह-
अभिमानको कारणले नै प्यारको सागर बन्दैनन् त्यसैले फेरि धेरै सजाय खानुपर्छ। फेरि सजाय खाएर
सानो पद पाउँछन्। स्वर्गमा त जान्छन् तर सजाय धेरै खान्छन्। सजाय कसरी मिल्छ, त्यो पनि तिमी
बच्चाहरूले साक्षात्कार गरेका छौ। बाबाले त सम्झाउनु हुन्छ— धेरै प्यारसँग चल, नत्र क्रोधको अंश
हुन्छ। आभारी बन, बाबा पाएका छौ, जसले हामीलाई नर्कबाट निकालेर स्वर्गमा लैजानुहुन्छ। सजाय
खानु त धेरै खराब हो। तिमीले जान्दछौ— सत्ययुगमा हुन्छ प्यारको राजधानी। प्यार बाहेक केही पनि
हुँदैन। यहाँ त सानो कुरामा अनुहार बदलिन्छ। बाबा भन्नुहुन्छ— म पतित दुनियाँमा आएको छु,
मलाई निमन्त्रण पनि पतित दुनियाँमा दिन्छौ। बाबाले फेरि सबैलाई निमन्त्रण दिनुहुन्छ— अमृत पिऊ।
विष र अमृतको एक किताब निस्केको छ। किताब लेख्नेलाई इनाम मिलेको छ, प्रसिद्ध छ। हेर्नुपर्छ
के लेखेको छ। बाबाले त भन्नुहुन्छ— तिमीलाई ज्ञान अमृत पिलाउँछु, तिमीले फेरि विष किन

खान्छौ ? रक्षाबन्धन पनि यसै समयको यादगार हो नि । बाबाले सबैलाई भन्नुहुन्छ— प्रतिज्ञा गर, पवित्र बन्ने, यो अन्तिम जन्म हो । पवित्र बन्यौ, योगमा रहन्छौ भने पाप काटिन्छ । आफ्नो दिलसँग सोध्नुपर्छ— म यादमा रहन्छु वा रहन्न ? बच्चाहरूलाई याद गर्दा खुशी हुन्छ नि । स्त्रीले पुरुषलाई याद गरेर खुशी हुन्छिन् नि । यहाँ को हुनुहुन्छ ? भगवानुवाच, निराकार । बाबा भन्नुहुन्छ— म यिनको (श्री कृष्णको) ८४ औं जन्मपछि फेरि स्वर्गको मालिक बन्छु । अहिले वृक्ष सानो छ । मायाको तूफान धेरै आउँछ । यी सबै धेरै गुप्त कुरा हुन् । बाबाले त भन्नुहुन्छ— प्यारा बच्चाहरू ! यादको यात्रामा रहने गर अनि पवित्र बन । यहाँ नै पूरा राजधानी स्थापना हुनु छ । गीतामा लडाईं देखाउँछन् । पाण्डव पहाडमा गलेर मरे । तर परिणाम केही पनि छैन ।

अहिले तिमी बच्चाहरूले सृष्टिको आदि-मध्य-अन्त्यलाई जान्दछौ । बाबा ज्ञानको सागर हुनुहुन्छ नि । उहाँ हुनुहुन्छ परम आत्मा । आत्माको रूप कस्तो छ, यो पनि कसैलाई थाहा छैन । तिम्रो बुद्धिमा बिन्दु छ । तिमीहरू मध्ये पनि यथार्थ रीति कोहीले बुझ्दैनन् । फेरि भन्छन्— बिन्दुलाई कसरी याद गर्ने ? केही पनि बुझ्दैनन् । फेरि पनि बाबा भन्नुहुन्छ— थोरै सुने पनि ज्ञानको विनाश हुँदैन । ज्ञानमा आएर फेरि जान्छन्, तर अलिकति सुने भने पनि स्वर्गमा त अवश्य आउँछन् । जसले धेरै सुन्छन्, धारणा गर्छन् उनीहरू राजाईमा आउँछन् । अलिकति सुन्नेहरू प्रजामा आउँछन् । राजधानीमा त राजा-रानी आदि सबै हुन्छन् नि । त्यहाँ मन्त्री हुँदैनन्, यहाँ विकारी राजाहरूले मन्त्री राख्नुपर्छ । बाबाले तिम्रो धेरै विशाल बुद्धि बनाउनु हुन्छ । त्यहाँ मन्त्रीको आवश्यकता पर्दैन । बाघ र बाख्राले सँगसँगै पानी पिउँछन् । त्यसैले बाबाले सम्झाउनु हुन्छ— तिमी पनि नुनपानी नबन, क्षीरखण्ड बन । दुध र चिनी दुवै राम्रा चीज हुन् नि । मतभेद आदि केही पनि नराख । यहाँ मनुष्य कति लड्छन्, भगडा गर्छन् । यो हो रौरव नर्क । नर्कमा गोता खाइरहन्छन् । बाबा आएर निकाल्नुहुन्छ । निस्कँदा-निस्कँदै फेरि फँस्छन् । कोही त अरूलाई निकाल्न जान्छन् अनि स्वयं पनि जान्छन् । शुरूमा धेरैलाई मायारूपी गोहीले पक्रियो । एकदम पूरै निलिदियो । अलिकति निशानी पनि छैन । कसै-कसैको निशानी रहन्छ, फेरि फर्केर आउँछन् । कोही एकदम समाप्त हुन्छन् । यहाँ यथार्थमा सबै कुरा भइरहेको छ । तिमीले इतिहास सुन्यौ भने आश्चर्य खान्छौ । गायन छ— तिमीले प्यार गर या नगर, म तिम्रो द्वारबाट बाहिर निस्किन्नँ । बाबाले त कहिल्यै पनि आफ्नो मुखबाट यस्तो कुरा गर्नुहुन्न । कति प्यारसँग पढाउनु हुन्छ । सामुन्ने लक्ष्य-उद्देश्य खडा छ । सर्वोच्च बाबाले यस्तो विष्णु बनाउनु हुन्छ । उनै विष्णु फेरि ब्रह्मा बन्छन् । सेकेण्डमा जीवनमुक्ति मिल्यो फेरि ८४ जन्म लिएर यी बन्छन् । तत् त्वम् । तिम्रो पनि फोटो निकालेको थिएँ नि । तिमी ब्रह्माका बच्चा ब्राह्मण हो । तिमीलाई अहिले ताज त छैन, भविष्यमा मिल्नेछ, त्यसैले तिम्रो त्यो फोटो पनि राखिएको छ । बाबा आएर बच्चाहरूलाई डबल सिरताज बनाउनु हुन्छ । तिमीले महसुस गर्छौं अवश्य पहिला हामीभित्र ५ विकार थिए । (नारदको उदाहरण) पहिले शुरूमा भक्त पनि तिमी बनेका हो । अब बाबाले कति उच्च बनाउनु हुन्छ । एकदम पतितबाट पावन । बाबाले केही पनि लिनुहुन्न । शिव बाबाले फेरि के लिनुहुन्छ ! तिमीले शिवबाबाको भण्डारीमा राख्छौ । म त ट्रस्टी हुँ । लेन-देनको हिसाब सारा शिव बाबासँग हुन्छ । म पढ्छु, पढाउँछु । जसले आफ्नो सबै कुरा दियो उसले लिन्छ र ! कुनै पनि चीजमा ममत्व रहँदैन । गायन पनि छ— फलना स्वर्ग गयो । फेरि उसलाई नर्कको खान-पान आदि किन खुवाउँछौ । अज्ञान हो नि । नर्कमा भएपछि पुनर्जन्म पनि नर्कमै हुन्छ नि । अहिले तिमी जान्छौ अमरलोकमा । यो बाजोलीको खेल हो । तिमी ब्राह्मण चोटी हो फेरि देवता, क्षत्रिय बन्छौ । त्यसैले बाबाले सम्झाउनु हुन्छ— धेरै मीठो बन । फेरि

२०७२ पौष ६ सोमबार २१-१२-२०१५ ओम् शान्ति प्रातः मुरली “बापदादा” मधुवन
पनि सुधिदैनन् भने भनिन्छ उसको भाग्य । आफूलाई नै नोक्सान पुऱ्याउँछन् । सुधिदैनन् भने ईश्वरको
सेवा पनि के गर्छन् ?

बाबा भन्नुहुन्छ— म आत्माहरूसँग कुरा गरिरहेको छु । अविनाशी आत्माहरूलाई अविनाशी परमात्मा
बाबाले ज्ञान दिइरहनु भएको छ । आत्माले कानद्वारा सुन्छ । बेहदका बाबाले यो ज्ञान सुनाइरहनु
भएको छ । तिमीलाई मनुष्यबाट देवता बनाउनु हुन्छ । मार्ग बताउने सर्वश्रेष्ठ पण्डा बस्नु भएको छ ।
श्रीमत भन्दछ— पवित्र बन, मलाई याद गर्नु भने तिम्रा पाप भस्म हुन्छन् । तिमी नै सतोप्रधान
थियौ । ८४ जन्म पनि तिमिले नै लिएका हो । बाबाले यिनलाई नै सम्झाउनु हुन्छ— तिमी
सतोप्रधानबाट अहिले तमोप्रधान बनेका छौ, अब फेरि मलाई याद गर । यसलाई योग अग्नि भनिन्छ ।
यो ज्ञान पनि अहिले तिमीलाई छ । सत्ययुगमा मलाई कसैले याद गर्दैनन् । यतिबेला नै मैले भन्छु—
मलाई याद गर्नु भने तिम्रो पाप काटिन्छ अरू कुनै बाटो छैन । यो विद्यालय हो नि । यसलाई
भनिन्छ विश्व विद्यालय, वर्ल्ड युनिभर्सिटी । रचयिता र रचनाको आदि-मध्य-अन्त्यको ज्ञान अरू कसैले
जान्दैन । शिवबाबा भन्नुहुन्छ— यी लक्ष्मी-नारायणमा पनि यो ज्ञान हुँदैन । त्यो त प्रारब्ध हो नि ।
अच्छा !

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग । रूहानी बाबाको
रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते । रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते ।

धारणाको लागि मुख्य सारः—

- १) प्यारको राजधानीमा जानु छ, त्यसैले आपसमा मिलेर रहनु छ । कहिल्यै पनि नुनपानी
बनेर मतभेदमा आउनु छैन । आफूले आफैँलाई सुधारनु छ ।
- २) देह-अभिमानलाई छोडेर मास्टर प्यारको सागर बन्नु छ । आफ्नो दैवी चालचलन बनाउनु
छ । धेरै-धेरै मीठो बनेर चल्नु छ ।

वरदानः— बाबाको यादद्वारा असन्तोषको परिस्थितिमा पनि सदा सुख वा सन्तोषको अनुभूति गर्ने
महावीर भव

सदा बाबाको यादमा रहनेहरू सबै परिस्थितिमा सदा सन्तुष्ट रहन्छन् किनकि ज्ञानको
शक्तिको आधारमा पहाड जस्तो परिस्थिति पनि रायो अनुभव हुन्छ, रायो अर्थात् केही
पनि होइन । चाहे परिस्थिति असन्तोषको होस्, दुःखको घटना होस्, तर दुःखको
परिस्थितिमा सुखको स्थिति रहोस् तब भनिन्छ महावीर । जेसुकै भए पनि, केही पनि नयाँ
होइन को साथसाथै बाबाको स्मृतिद्वारा सदा एकरस स्थिति रहन सक्छ, फेरि दुःख
अशान्तिको लहर पनि आउँदैन ।

स्लोगनः— आफ्नो दैवी स्वरूप सदा स्मृतिमा रह्यो भने कसैको पनि व्यर्थमा नजर जान सक्दैन ।